

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΔΟΥΚΟΣ ΝΤΕ ΜΠΕΡΡΥ

Σκίτσο του Λουβέλ καμωμένο άπάνω στο κριώμα λίγες στιγμές πρό της καρατομήσας του.

Μετά την πρώτη πτώση του Ναπολέοντος, Ένας φανατικός επαδής του Αυτοκράτορος, Πιστός στην εξορία του. Η Ιδέα της δολοφονίας. Στην υπηρεσία του Βασιλέως. Μία απόπειρα που δεν πραγματοποιείται. Ξεκινά με το μαχαίρι παραλύει. Ένα σχέδιο πραγματοποιούμενο όχτη χρόνια μετά τη σύλληψη του. Η Έκτακτη παράσταση της Ξεπρας. Ο Λουβέλ τά χάνει. Η δολοφονία. Στη λαιμητόμη.

«Οι Σύμμαχοι κατέλαβαν τὸ Παρίσι, οὐ Βουρβωνοὶ ἀνέλαβον τὸ θρόνον τους, ὁ Ναπολέων παρητήθη...»

Ἡ εἰδήσις αὕτη πού ἔφτασε στὸ Μῆτρ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1813. προκάλεσε τὴν κατάπληξη ὄλων. Σὲ μιὰ ταβέρνα τῆς πόλεως οἱ θαυμάσιες συγκινησιμότητες ἀσχολήσαν...

δουλειῶν, μὲ ὕψος σκοτεινὸ καὶ μυστηριώδες ἐγχευετὴ στὸ σπῆνι τῆς ἀδελφῆς του, ἐμπόρισσας φιλιῶν στὴς Βερσαλλίες. Ἐνταμινοῦ εἶχε φροντιστοὶ νὰ ἀγοράσῃ κ' ἕνα ἐγγχειρίδιον καὶ νὰ τὸ κρύψῃ καὶ μὲρος ἀσφαλῆς. Κάθε πιατὸν ὄρος τὸ ἔβγαζε ἀπὸ τὴν κρύπτη καὶ τὸ ἐκίονε χαμογελῶντας ἄσπαστα. Ἡ ἀδελφὴ του βλέποντας τὰ παράδοξα φροσιματὰ του εἶχε ὀφθαλμοὶ νὰ ἀνησυχῇ καὶ νομίζοντας πὼς ἡ κατ'ἔφευκτο τὸν ὄφειλετο στὴν ἀνεργίαν του, φρόντισε, μέσῳ τοῦ ἐξοδίου τὸν Λαμπουζέλι, ἀρχιγραμματοποιοῦ τοῦ βασιλέως κ' ἔτσι ὁ Λουβέλ προσελήθη στὴν ὑπηρεσίαν τῶν σταυλῶν τῶν Ἀνακτόρων.

Μὰ αὐτὰ δὲ συγκινῶσαν τὸ Λουβέλ, τοῦ ὁποῖου τὸ ὕψος ἦταν ὄμοιο μ' ἀγριεμένον θῆριον... Ἦθελε νὰ χτυπήσῃ, νὰ σκοτώσῃ κ' ὅποιον ἀπὸ τοὺς Βουρβόνους... Ποῦν ὄμως; Τὸ βασιλεῖ;... Ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ πληρώσῃ τ' ἀμάξιον... Τὴν Λαίδη;... Ὅχι αὐτὸν!... Καλλίτερα θάταν νὰ χτυπήσῃ τὸ γυναικίον, τὸ δούκισσάν τῆς Μπερρυ, τὸν ἐπίδοξον διάδοχον τοῦ θρόνου... Αὐτὸς ἦταν ὁ πῶν ὄρος ἀπ' ὄλους, ἡ ἐλπίδα τῶν Βουρβόνων.

Τοῦ παρουσιάζετο μέλιστα σχετικῶς μιὰ μ. ν. ἀπὸ τὴν εὐκαιρίαν. Ὁ Λουβέλ ἔλαβε μιὰ μέρα ἐντολὴ νὰ ὀδηγήσῃ τὸ βασιλικὸ ἀμάξιον στὸ Φοντανεμπλῶ, ὅπου θὰ γίνοντουσαν οἱ γάμοι τοῦ δούκου ντὲ Μπερρυ μὲ τὴν πριγκίπισσαν τῆς Ναπολέως. Ὁ Λουβέλ πῆρε τὸ ἐγγχειρίδιον τοῦ καὶ τὸ κρατοῦσε σφιχτὰ στὰ χεῖρά του... Εἶπε τοὺς πρίγκιπας καὶ τὸ δούκισσάν τῆς Μπερρυ νὰ περῶναν ἀπὸ μπροστὸν του. Μποροῦσε νὰ τὸν χτυπήσῃ μιὰ χαρὰ, μὰ δὲν τὸν... ἔχτυπησε!... Δὲν τὸν ἔχτυπησε, γιὰτὶ ἔβλεπόμενος κατὰ βάθος τὸ ἐγκλημα. Τὰ χρόνια περνοῦσαν ἐν τῷ μετωξί... Μὰ ἡ ἰδέα τῆς δολοφονίας, τῆς ἐκδικήσεως δὲν εἶχε βῆθ' ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Λουβέλ... Ἦταν ἡ μόνη ἰδέα ποὺ κυριαρχοῦσε μέσ' στὸν ἐγκέφαλόν του.

Ἐφτασε τέλος τὸ 1820 Τὸ καρναβάλι πλησιάζει. Στις 10 Φεβρουαρίου, ὁ Λουβέλ, ὁ ὁποῖος εἶχε κατανοῆσιν πᾶσι μοναχικῶς, εἶχε πᾶσι νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν μικροτέραν τὴν ἀδελφὴν, τὴν ὁποία εἶχε καιρὸ νὰ δῷ. Ἐκείνη τοῦ μιλοῦσε διαρκῶς, μὰ αὐτὸς ἔμενε σιωπηλός, χωρὶς νὰ τῆς ἀπαντᾷ. Ἄζεσεν, ἐπὶ τὴν κούβερταν ἦταν ἄλλη, ὁ Λουβέλ φάναξ ἔζεσεν: — Δὲ θὰ βρεθῇ λοιπὸν ἕνας ἄνθρωπος νὰ χῶσῃ τὸ μαχαίρι του μέσ' στὴν καρδίαν ἐνδὸς Βουρβόνου.

Καὶ λέγοντας αὐτὸ, ἔφυγε, ἀφῆνοντας τὴν ἀδελφὴν τὸν σφραγισμὸν καὶ κατάπληκτον.

Τὴν Κυριακὴν τῆς ἰδίας ἑβδομάδος στὴν Ὁπερα διόνησαν μιὰ ἐκτακτὴ παράσταση, στὴν ὁποία θὰ παρουσιασθῶν καὶ ἡ βασιλικὴ εἰσγένεια. Ὁ Λουβέλ βασισμένος ἀμέσως μέσ' τὸ μυαλὸν του τὸ σχεδίου του: καὶ μόλις βράδυνασε τὸν ὄρος κατ' ἐξορίας νὰ τὴν Ὁπερα, ἐφοβισμένος μὲ τὸ ἐγγχειρίδιόν του.

Χωρὶς ὄσον σὲ μιὰ γωνιά, γεμάτος ἀγωνία, τρέμοντος ὄρος, ὁ σαγματοποιοὺς κινεῖται ἔναντι τῶν τοῦσ θεατῆς ποὺ ἔφταναν. Ἦ παρὰ τὸσ εἶχε ὀφθαλμοὶ πᾶσι κ' ἡ ὄρα ἦταν ὄχτη, μὰ ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια δὲ φαίνονταν κούφανα... Ὁ Λουβέλ κόνεταν νὰ τραλλεθῇ πᾶ ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν τῆς ἀναμονῆς... Μὰ ἰδοὺ κ' ὄσπῶσαν τὰ βασιλικὰ ἀμάξια ἔφταναν... Τὰ ἄλογα ἔφταναν ἀριστοῦρα πρὸς τὴν ὄδον τῆς Ἐρμιόνας, ἐκεῖ ὅπου βρισκόνταν ἡ εἰσόδος τοῦ βασιλικοῦ θεατροῦ. Ἦ φρουρὰ παρατάσσεται καὶ παρουσιάζει, ὄπλα... Μποροῦσε ὄμως ἐπιβλεπόμενος νὰ τὴν διασπῶσῃ κανεὶς καὶ νὰ προχωρήσῃ μέρη...

Ἐφαρὰ τὸν ὄρος τὰ γεγονότα τῶν τελευταίων ἡμερῶν. Ἐνας μόνος ἀπ' αὐτοὺς μὲ παρουσιαστικὸν ἄστυ, καμμιὰ τριανταετὴ χρόνων, σκετικὸν παράμερον, σιωπηλός, βεθισμένος σὲ σκέψεις. Ἐγγύθιν Λουδοβίκου Ἀμφέλ καὶ βρισκόνταν στὸ Μῆτρ πρό τριμήνου, ὅπου δούλευε ὡς σαγματοποιοῦς.

Ὁ Λουβέλ, ἀκούγοντας τὰ θασάρεσταν νῆα, ἐνοιῶθε τὰ πατριωτικὰ τὸν ἔνοστικα, νὰ ἐξεγερῶνται: ὄθυμον βλέποντας τὴν Γαλλίαν πλημμυρισμένη ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τῆς, ἕνα βασιλεῖα ἐπιβαλλόμενον σ' αὐτὴν ἀπὸ τοὺς ξένους καὶ τὸν Αυτοκράτορα ἐγκαταλειμμένον, προδομένον ἀπ' ὄλους, τοὺς δικούς του. Δάκρυα κλυτοῦσαν στὰ μάγουλά του. Μὰ ἐκείνον πού ἐξώργισε πρὸ πάντων τὸ Λουβέλ ἦσαν οἱ ἐξοριστοὶ εὐγενεῖς πού ἐαναγοῖζαν στὴ πατρίδα τους ἐχθροιστημένους ἀπὸ τὸν ὄρομ πού τους ἔχταν ἀνοίξει οἱ μπαγιονέτες τῶν ἐχθρῶν τῆς Γαλλίας!... Ὁ θυμὸς τὸν τὸν εἶχε ἐξεγείρει τόσο ὄστε, χωρὶς νὰ διατάξῃ καθόλου, ἐγκατέλειπε τὸ Μῆτρ κ' ἐπῆλθε στὸ Καλαί, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ δολοφονήσῃ τὸν νεὸ βασιλεῖα τὴν ὄρα πού θ' ἀπεβίβαζετο ἐκεῖ, ἐναγοῖζοντας στὴ Γαλλία. Μὰ θταν ὁ Λουβέλ, ἔφτασε στὸ Καλαί ἦταν πᾶ ὄρα: ὁ Λουδοβίκος XVIII εἶχε ἀποβίβασθῇ κινδῶν καὶ βρισκόνταν πᾶ στὸ Παρίσι. Τότε ὁ σαγματοποιοὺς ἀποφάσισε νὰ πᾶρ κ' αὐτὸς ἐκεῖ. Καὶ ἐσκίγησε. Φανταζόνταν ὄτι στὸ Παρίσι θάβρισκε τοὺς ἀνθρώπους σκετικῶσους καὶ τὴν πόλιν βουτηγμένην στὸ πένθος γιὰ τὴν παραίτησιν τοῦ Αυτοκράτορος. Ἡ κατάπληξί του ὄμως ἦταν ἀπάνταστη θταν, φράνοντας, εἶδε τὸ Παρίσι φατωγμένο καὶ τοὺς κατοικοῦσους του νὰ πριγοῦζον τοὺς δρόμους χαρούμενοι. Οἱ Παριζιάνοι γιόρταζαν τὴν ἐπιστροφὴν τῆς Εἰρήνης, ὄσπερ' ἀπὸ τὸσων χρόνων αἰματηροῦσ πολέμους.

Ἡ ἀγανάκησις τοῦ Λουβέλ ἦταν ἀπερίγραπτη καὶ γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ πᾶ τὸ θέαμα αὐτὸ, ἐσκίγησε γιὰ τὴν Μασσαλία κ' ἀπὸ κει πῆρε ἕνα βασιρὸν γιὰ νὰ πᾶρ στὴν Ἐλβα, ὅπου βρισκόνταν ὁ ἐξοριστὸς Αυτοκράτορ, τὸ εἰδῶλό του. Στὴν Ἐλβα δὲν ἄργησε νὰ προσληφθῇ στὴν ὑπηρεσίαν τῶν σταυλῶν τοῦ Ναπολέοντος, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν πρώτην ἐξορίαν του διατηροῦσε τὸν τίτλον τοῦ αὐτογράτορος. Μὰ σὲ λίγο ὄρχισε κ' ἐκίθη νὰ πᾶρτῃ. Ἐὐτυχῶς ὄμως σὲ λίγο ὁ Ναπολέων ἔναγοῖζεν στὴ Γαλλία καὶ ἐναγοῖζεν τὸ θρόνον του. Ὁ Λουβέλ τὸν συνῶδεσε στὴν ἐπιστροφὴν του.

Μὰ δὲν ἄργησε νὰ φτάσῃ τὸ Βατερλό κ' ὁ Ναπολέων ἔναγοῖζεν τὸν ὄρομ τῆς ἐξορίας, ὄστικα πᾶ αὕτη τὴν φορῆ. Οἱ Βουρβωνοὶ ἐναγοῖζαν πάλιν στὴ Γαλλία. Μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ Λουβέλ, ἐναγοῖζαν νὰ γεννιοῦνται νὰ πᾶρτῃ ὄσκηδια ἐκδικήσεως. Χωρὶς

Ἡ δολοφονία τοῦ δούκου ντὲ Μπερρυ ἀπὸ τὸν Λουβέλ (13 Φεβρουαρίου 1820)

Ὁ Λουβέλ μέσα στὸ σπῆνι του, σχεδιάζον τὸ ἐγκλημα του.

των πριγκίπων, μεταξύ των οποίων βρίσκεται κι' ο δούξ ντε Μπερρὸν με τὴ λαμπρὴ στολή του. Γιὰ τὸν χιτυπητὸν ὁ Λουβέλ δὲν ἔχει παρὰ νὰ κάνει δυὸ βήματα μπροστά. Καὶ πράγματι βγαλεὶ τὸ μαχαίρι του κι' ἔκανε νὰ ὀρμήσει ἔμπρός... μὰ τὰ γόνατά του παραλύσαν, τὸ χέρι μένει ξερό, τὰ μάτια του θάμπουσαν καὶ δὲν ἔβλεπε πιά μπροστά του... Σὰ λίγο συνήλθε, μὰ ἦταν πιά ἀργά... Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ ἀκολουθία του εἶχανε μπη πιά στὸ θέατρο. Τότε ὁ Λουβέλ ἄρχισε νὰ φοβᾶται, φανταζότανε πὼς κάποιος θὰ εἶχε δεῖ τὸν εἰσαίτη του καὶ θὰ τὸν συνελάμβανον ὀλίγο... Μὰ κανεὶς δὲν τὸν εἶχε δεῖ... Ὡστόσο μέσα στὴν ταραχὴ τὸν ἔβλεπον τὴ διαταγὴ πού δόθηκε στ' ἀμέσῃ νὰ ξαναγυρῶσιν στὶς ἐκθεσια παρὰ τέταρτο γιὰ νὰ πάρουν τοὺς βουλευτές.

Κ' ἐνῶ μέσ' στο μυαλό του ἀντιχοῦσαν εἰ λέξεις : «Σεῖς ἐντεκα παρὰ τέταρτο !...» ὡρῆθηκε πρὸς τὸ σπῆτι του. Μὰ μόλις ἔφθασε μπρὸς στὴν πόρτα του, ἔκανε πάλι πίσω... Ἦϊδέα πού κυριαρχῶσε μέσα στὸ μυαλό του, ἡ ἰδέα τῆς δολοφονίας, δὲν τὸν ἄφηνε νὰ ἡσυχάζη... Ἐπρεπε νὰ χιτυπήσῃ τὸ δοῦκα ἐκεῖνο τὸ βράδυ, χωρὶς ἄλλο, κατὰ τὴν εἰς δὸ του ἀπὸ τὸ θέατρο. Φανταζόταν πὼς τέτοια εὐκαιρία δὲν θὰ τοῦ παρουσιαζόταν ποτὲ πιά.

Ξαναγύρῶσιν στὴν Ὀπερα. Δὲν εἶχε κουράγιο. Γιὰ νὰ συνέλθῃ ἄρκες μῆρες σ' ἕνα μαφανεῖτο καὶ ἦπες δυὸ ρούματα... Ὅταν βγήκει ἀπὸ τὸ μαφανεῖτο καὶ τράβηξε πρὸς τὴν Ὀπερα, ἡ ὄρα σήμαινε δικαίωμα μισθ. Σὲ μιὰ γωνία τῆς Ὀπερας στάθμευε ἕνα ἀμάξι. Ὁ Λουβέλ κούρτηξεν ἐπὶν ἴσκιου του καὶ πρῆμανε...

Οἱ στιγμὲς τῆς ἀναμονῆς ἀρχίζουν νὰ τὸν πιέζουν. Ἐντεκα παρὰ εἴκοσι ἡ ὄρα. Ἐξοφῶν εἰς θαλαμηπόλος βγαίνει ἀπὸ τὸ θέατρο κι' ἀπὸ τὸ σκαλοπάτι κάνει σημεῖο στὰ μάξια νὰ προχωρήσουν.

Ὁ Λουβέλ διασχίζει τὸ δρόμο. Ἐνας κινὸς παρουσιάζει ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ τὸν κόσμον, οὐδὲ στρατιωτικῶν βρισκονομαὶ γύρω. Τέλος ἡ δοῦκισσα ντὲ Μπερρὸν παρουσιάζεται ἔχοντας ἀπὸ τὴ μία μεριά τὸ σὺζ'γὸς τῆς κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ στυλάρχη του, ἐνῶ τρεῖς ὑπασπιστὲς ἀκολουθοῦν ἀπὸ πίσω.

Ὁ Λουβέλ θαμψώνεται πάλι... κι' εἶσι δὲν πραγματοποιεῖ τὸ σχέδιό του. Ὅταν συνήλθε, ὁ δούξ εἶχε παρᾶσει πιά ἀπὸ μπροστά τὸν συνοδευτῶνα μιὰ ἄλλη κυρία καὶ βρισκόταν πιά μακριά...

Ἐνας ὑπηρετὸς ἔστρεψε μιὰ γόνατα μέσ' τὰμάξια κι' ἕνας ἄλλος ἀνοίγει τὴν πόρτα. Ὁ δούξ ὅμως δὲ μῆρες μέση. Στάθηκε μπρὸς στ' ἀμάξι κι' ἀποχαιρέτησε ἐκεῖ τὴ συνοδευτῶν.

Χαίρετε, Καρολίνα τῆς εἰπα. Ὡς-βουὰρ σὲ λίγο.

Ὁ Λουβέλ ἀνέκτησε τότε τὴν ψυχραιμία του. Κι' ἀμέσως ὀρμήσαν, παραμερίζοντας δεξιά κι' ἀριστερά του τοὺς αὐλικούς, ἔφθασε μέχρι τοῦ πριγκίπου, τὸν ἄρκαζε ἀπὸ τὸν ὄμο καὶ βόθισε στὸ θέσι τὸν πλεuro τὸ μαχαίρι του. Ἦταν τὸς ὄξωφον, τόσο γρήγορη ἡ ἐπίθεσίς του ὥστε νόμισαν ὅτι πρόκειται περὶ ἀπροσεβίας κανενὸς ἀδελφίου.

Πρόσπεχε λοιπὸν, ἔων ! τοῦ φάναξαν.

Μὰ ὁ δούξ, ἔτοιμος νὰ σωριαστῇ κάτω, τότε διέκρινε :

— Μ' ἔδολοφονησαν... Νὰ τὸ μαχαίρι !...

Αὐτὸ αὐλικὸ τὸν δέχτηκαν μέσα στὴν ἀγκαλιά τους καθὼς ἔφευγε. Ὁ Σουαξέλ, ὁ ἀμαξῆς κι' ἕνας ὑπηρετὸς ὄρμησαν πρὸς καταδίωξη τοῦ δολοφόνου ὁ ὁποῖος τότε βῆκε στὰ πόδια. Ὁ Λουβέλ ἔβλεπε νὰ μεταδρεφτῇ μετὰ τὸ πλήθος τὸ ὁποῖο θάβγαυε ἀπὸ τὸ θέατρο, μὰ ἡ παράστασις δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμα καὶ ἡ πλατὴτα ἦταν ἐντελῶς ἔρημη καὶ γεμάτη φῶτα. Φωνὲς ἀντιχοῦσαν ἀπὸ παντοῦ :

— Πιάστε τον !... Πιάστε τον !...

Ὁ Λουβέλ ἔφρεξε ἀμέσως πρὸς μιὰ σκοτεινὴ ὁδὸ. Ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ νόμιζε πὼς εἶχε σωθεῖ. Μὰ ἕνας ἄντρας δυνατὸς ἐρχόμενος ἀπὸ τὴν ἀντίθετη διεύθυνση τὸν ἐπίασε ! Ἐνας ἀπεισιμμένος ἄγῶν ἄρχος τότε. Ἐνταμναξὺ ὄμως ἔφρεξαν κι' οἱ χωροφύλακες.

Τότε οἱ δύο ἀντίπαλοι ἄρχισαν νὰ κατηγοροῦν ὁ

ἕνας τὸν ἄλλο ὡς δολοφόνου. Τοὺς ὠδήγησαν καὶ τοὺς δυὸ μέσα σ' μιὰ αἰθουσα τῆς Ὀπερας. Καθὼς περνοῦσαν ὁ Λουβέλ, εἶδε σωριασμένον ἀπάνω σ' ἕνα πάγκο τὸ δοῦκα καὶ πλάι τῆς γυναῖκα του μετ' ἀλέτια ἔσπεριδὸς καὶ κλαίη ἀπελπισμένη καὶ γεμάτη αἵματα.

Στὴν Ὀπερα ἀναγνώρισαν τὸ Λουβέλ ὡς δολοφόνου. Ἀμέσως κι' ἐκείνος ὠμολόγησε τὸ ἐγκλήμα του, δικαιολογούμενος ὅτι τὸ ἔκανε ἀπὸ τὸ μῖσος του πρὸς τοὺς Βουρβόνους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν οἱ μεγαλύτεροὶ ἐχθροὶ τῆς Γαλλίας, ἐπειδὴ ἐπολέμησαν ἐναντίον τῆς γιὰ ν' ἀνακτιήσουν τὸ θρόνο τους.

Ἐνταμναξὺ ἔφτασε ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστρονομίας καὶ οἱ ὑπουργοί. Ὁ κ. Μενὰρ ἐκόμισε τὸ μαχαίρι τὸ ὁποῖο ὁ ἴδιος ὁ δούξ εἶχε τὸ θάρος νὰ το βγάλῃ ἀπὸ τὴν πληγὴ του. Ὁ Λουβέλ ἐκείνη τὴ στιγμὴ λιποθύμησε. Στὸ πλατὺν δαμάτιο ὁ δούξ ἀγνοήσους. Ἀπὸ τὴ μισάνοιχτη πόρτα ἀκουγόντωνσαν θρήνοι, λυγμοὶ καὶ ῥοχέια.

Ὁ Λουβέλ συγκινήθηκε μόνο ὅταν ἔφθε πρὸς ὁ ἐτοιμοθάνατος πριγκίπῃ εἶχε ζήτησις νὰ χωρισθῇ ἡ ζωὴ τοῦ δολοφόνου του. Ἐνα δάκρυ κύλησε στὸ μάγουλό του, μὰ γρήγορα πάλι ἔγνε ἀπαθὴς καὶ ψυχρὸς.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μῆρες μέσα κάποιος αὐλικὸς γιὰ νὰ ρωτήσῃ τὸ δολοφόνου, μῆρες τὸ μαχαίρι του ἦταν δηλητηριασμένον.

— Ὅχι, ἀπάντησε ἐκεῖνος, μὰ δὲ θὰ ἔτση ὁ δούξ : Τὸ χιτυπημα ἦταν καλὰ κανονισμένον.

Ἐνῶ ὁ Λουβέλ μεταφέρετο στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν ὅπου ἄρχισαν οἱ ἀνακρισεις, ὁ δούξ ντὲ Μπερρὸν ἀγωνιόυσε. Τὸν μετέφεραν τὸν διεύθυνση τοῦ θεάτρου καὶ τὸν ἔπλευσαν σ' ἕνα καναπέ. Μὰ ἔλειπαν τὰ πάντα γιὰ νὰ περικουθηθοῦν τὴν πληγὴν τῆς ὁποῖα ἄρχισε νὰ βγάξῃ μαῦρο αἷμα. Ἦ σὺζ'γὸς τὸν ἐχοίξε τὰ ροχὰ τῆς γιὰ νὰ τὴ χρησιμοποιοῦν ὡς ἐπιδέσμους. Σὲ λίγο ἔφτασε κι' ὁ Βασιλεὺς, τὸν ὁποῖον εἶχαν κρατήσῃ μέσα στὸ θέατρο, ἀπὸ φόβο δευτέρως ἀποπειρῶς. Μόλις τὸν εἶδε τὸ θῆμα—πὸ ἦταν ἀνεπιβίος του— ἐπίδοξος διάδοχος του—ψ.θύσους μετὰ μιὰ φωνὴ πού ἔσβυσε :

— Χάρις στὸ δολοφόνου !

Ἀπὸς ἦσαν οἱ τελευταίες του λέξεις. Σὲ λίγο ὁ δούξ ντὲ Μπερρὸν ξεψύχησε.

Σκίτσο τοῦ Λουβέλ καμψμένον στὴν Ὀπερα λίγες στιγμὲς μετὰ τὴν δολοφονία τοῦ δούκου ντὲ Μπερρὸν.

Ὁ δούξ καὶ ἡ δοῦκισσα ντὲ Μπερρὸν.

Ὁ Λουβέλ ἀνακρινόμενος μέσα στὴ φυλακὴ του.

Ὁ Λουβέλ φυλακίστηκε στὴν Κομισερζερὶ σὸ ἴδιο καλλι πού εἶχε φυλακιστεῖ καὶ ἡ ἀτυχὴς βασίλισσα Μαρία Ἄντουανέττα. Στις 6 Ἰουνίου ἔγνε ἡ δίκη του καὶ καταδικάσθη εἰς θάνατον. Ἦ ἐπιτελεῖστος τὸν ἔγνε τὴν ἐπομένην.

Ὅταν ὁ Λουβέλ ἔφθε ὅτι θὰ θανατωθῇ δὲν ἔχασε καθόλου τὴν ψυχραιμία του. Ζήτησε μέλιστα καλὰ σκεπάσματα γιὰ νὰ κοιμηθῇ τὴν τελευταία του νύχτα καὶ ἔνα καλὸ δειπνο. Ὅταν ἔσπνηθη τὸ πρωτὸ ἄρχισε νὰ φλαορῇ καὶ νὰ λήθῃ τὴ σὲ λίγο ὁ θεὸς θὰ ἔκρινε τὸ ἐγκλήμα του ὡς καλὴ πράξη. Σὲ λίγο ἄρχισε νὰνυπομονῇ, ἐπειδὴ δὲν ἐρχότανε τ' ἀράξι νὰ τὸν παραλάβῃ. Μὰ ὅταν τὸ εἶδε νὰ φθάνῃ τὰ μάγουλά του ἔχασαν τὸ χροῦμα τους καὶ ἡ μὴ λιποθυμῆσι ἀναγκάστηκε νὰ σπυροχθῇ στὸ φιλιάμα του. Μπρὸς στὸ κριώμα ἡ γλωμάδα του καὶ ὁ φόβος του μεγάλους. Τὸν κρατοῦσαν ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ γιὰ νὰ μὴν πέθῃ...